

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/2022-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tost 56/2021 z 18. októbra 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tost 56/2021 z 18. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu bezodkladne ju prepustiť z väzby na slobodu a priznať jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 12 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej ústavnú sťažnosť prerokoval prednostne.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že 19. mája 2021 vyšetrovateľ začal trestné stíhanie a sťažovateľke vzniesol obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe.

3. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) z 22. mája 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 16. júna 2021 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Prokurátor nevyhovel žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby. Žiadosť spolu s návrhom podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku (aby sudca pre prípravné konanie rozhodol o jej ponechaní vo väzbe nad lehotu podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku, pretože sa proti nej vedie trestné stíhanie aj pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona) predložil sudcovi pre prípravné konanie.

5. Sudca pre prípravne konanie rozhodol uznesením č. k. 4 Tp 14/2021 z 20. septembra 2021 tak, že žiadosť sťažovateľky zamietol. Väzbu sťažovateľky nenahradil dohľadom probačného a mediálneho úradníka, písomný sľub sťažovateľky neprijal a žiadosť rodičov sťažovateľky o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietol. O návrhu prokurátora rozhodol tak, že sťažovateľku ponechal vo väzbe nad lehotu podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku a lehotu väzby predĺžil do 18. decembra 2021.

6. Špecializovaný súd vo svojom uznesení uviedol, že skúmal existenciu materiálnej podmienky väzby (dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov, ktoré sa obvinenému kladú za vinu, či tieto skutky napĺňajú znaky skutkovej podstaty a dôvodné podozrenie, že sa týchto skutkov mal dopustiť obvinený). Vychádzajúc z vyšetrovacieho spisu, poukázal na výsluchy svedkov realizované po vznesení obvinenia (s. 21 uznesenia). Osobitne poukázal na skutočnosti vyplývajúce z výsluchov svedkov J [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktoré boli vyhodnotené už pri rozhodovaní o vzatí obvinených do väzby. Títo svedkovia boli opätovne vypočutí, pričom „v podstate zotrvali na svojich predchádzajúcich výpovediach a doplnili ich o skutočnosti, ktoré rozhodne nemožno považovať za také, ktoré by znižovali, mieru podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá sa im kladie za vinu.“

7. Špecializovaný súd okrem iných poukázal na výpoveď obvinenej [REDAKOVANÉ] z 24. augusta 2021, ktorá uviedla okolnosti týkajúce sa nástupu sťažovateľky do funkcie v Slovenskom pozemkovom fonde (ďalej len „SPF“). Po prepuknutí káuz farmárov na východe Slovenska v roku 2018 sa vykonávali rozsiahle kontroly nájomných zmlúv. V tejto súvislosti sa stretla s [REDAKOVANÉ] a ten jej prisľúbil, že nápor práce jej bude kompenzovať finančným dorovnaním, že jej bude dávať v hotovosti sumu 5 000 eur mesačne: „Kompenzácie sa takto malo dostať i obv. [REDAKOVANÉ].“ V rámci odboru prevodu a nájmu sťažovateľka ako riaditeľka odboru robila tabuľku, v ktorej bolo vyznačené, kto a ktoré žiadosti urgoval. V týchto tabuľkách sa zaznamenávali i urgencie [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka tieto tabuľky prechádzala s [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ]. Tiež uviedla, že sťažovateľka v období roku 2018 „blokovala pripravené nájomné zmluvy, ktoré vypracovali regióny a zaslali ich na GR SPF, nezaradila ich do porady vedenia, i keď farmári mali prednosť a nebolo možné blokovat' podpisy nájomných zmlúv.“. Svedok [REDAKOVANÉ] k sťažovateľke uviedol, že jej funkcia bola

„politická nominácia“ s tým, že sa u sťažovateľky dopytoval «v súvislosti so spismi, ktoré boli odoslané a neboli zaradené do porady. Obvinená argumentovala, že sú na kontrole, pritom neskôr od obvinenej zistil, že slovíčko „kontrola“ používa len do telefónu vzhľadom na to, že o tom, či spisy pôjdu alebo nepôjdu do vedenia rozhoduje [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Zmluvy sa držali na Odbore prevodu a nájmu asi 2 roky.».

8. Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že sťažovateľka a [REDAKOVANÉ] pred poradou vedenia SPF „vypracovali za svoje odbory zoznam subjektov, ktoré mali byť predložené Rade fondu na odsúhlasenie. Zoznamy obsahovali do značnej miery subjekty, s ktorými boli dohodnutí na úplatku, pokiaľ ich vec na SPF prejde.“. Pri oboch obvinených si značil sumy peňazí, ktoré im mali byť odovzdané. Podľa [REDAKOVANÉ] sťažovateľka vedela, aký je jeho zmysel pôsobenia na SPF, pričom «viackrát za ním poslala „nejakých ľudí“ a sťažovala sa na výšku odmeny, ktorá pre ňu nebola dostačujúca. Nemala vedomosť o tom, že on vedie zoznamy.».

Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že [REDAKOVANÉ] ho zoznámil so [REDAKOVANÉ] a sťažovateľkou, od ktorých „získaval informácie v akom štádiu sú žiadosti.“. Na základe týchto informácií komunikoval so žiadateľmi.

9. Svedok [REDAKOVANÉ] mal s SPF uzavretú poradenskú zmluvu, pritom nešlo o klasickú právnu službu. Riaditeľ SPF [REDAKOVANÉ] inštruoval zamestnancov SPF tak, že mali dochádzať do jeho advokátskej kancelárie. Postupne za ním prichádzali sťažovateľka i [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] chcel ukončiť svoju činnosť ako generálny riaditeľ SPF, pretože sa nepohodol s [REDAKOVANÉ] na provízií. [REDAKOVANÉ] mu prenášal požiadavky od osôb, ktorých rapídne pribúdalo, tieto požiadavky „boli vybavované 3 spôsobmi, a to buď tak, že ich posunul na vybavenie väčšinou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] chcel mať prehľad, čo sa rieši na SPF, a preto [REDAKOVANÉ] a neskôr [REDAKOVANÉ] vždy mali tabuľkový prehľad s uvedením pre koho sa rieši a či je dohodnutá provízia. [REDAKOVANÉ], na základe jej žiadosti, po odsúhlasení [REDAKOVANÉ] v dobe 2017-2019 vyplatil cca 4000,-€.“.

10. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] (asistentka v advokátskej kancelárii [REDAKOVANÉ]) potvrdila, že s [REDAKOVANÉ] sa v ich priestoroch stretávala aj sťažovateľka.

11. Špecializovaný súd konštatoval, že vypočutí svedkovia v podstatných a rozhodných rysoch vypovedajú zhodne, nebola preukázaná motivácia klamať. Postup orgánov činných v trestnom konaní naznačuje, že vyšetrovanie prebieha plynule, realizujú sa výsluchy svedkov, získavajú sa listinné a vecné dôkazy. Na podklade doteraz zabezpečených dôkazov dospel k záveru o pretrvávajúcej existencii materiálnych podmienok väzby (dôvodnosť trestného stíhania, predpoklad, že stíhané skutky sa stali a majú znaky špecifikovanej trestnej činnosti, a dôvodnosť podozrenia, že sa skutkov dopustili obvinení – sťažovateľka a [REDAKOVANÉ]). Tieto skutky mali realizovať v prospech vymedzenej zločineckej skupiny. Špecializovaný súd zdôraznil, že „na rozhodnutie o väzbe z hľadiska prvej materiálnej podmienky postačujú dôkazy v rozsahu, ktorý primerane stavu a času vyšetrovania v dostatočnej miere opodstatňuje trestné stíhanie voči konkrétnej osobe.“.

12. Špecializovaný súd poukázal na to, že podstatná časť dôkazov bola vykonaná. Zo stanoviska prokurátora vyplynulo, že sa vykonávajú ďalšie výsluchy svedkov a zabezpečujú sa ďalšie dôkazy. Je zrejme potrebné vypočuť zamestnancov SPF, ktorí tvorili úzky okruh spolupracovníkov obvinených (napr. zamestnanci sekretariátu odborov), ktorí „by mohli mať vedomosť o aktivitách obvinených v súvislosti s trestnou činnosťou, ktorá sa im kladie za vinu, a to z možných telefonátov s relevantnými osobami, z odosielaných alebo prijímaných písomností, či z osobných kontaktov s osobami zaradenými do spoločenstva, ktoré sa označuje ako zločinecká skupina.“. Je potrebné

zistiť možnú súčinnosť a jej intenzitu zamestnancov SPF voči [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí mali pôsobiť priamo v SPF. Ak došlo k súčinnosti, na čí pokyn k nej došlo a pod. Ak sa mali vyberať provízie v súvislosti so žiadosťami o nájom pozemkov, náhrady či reštitúcie, vyšetrovanie sa má zamerať aj na zistenie a identifikáciu žiadateľov. Svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vypovedali, že boli v osobnom či telefonickom kontakte s týmito osobami. Z dokumentácie SPF „možno vydedukovať i veci, v ktorých mohli byť zámerne vytvárané prietahy s cieľom dostať žiadateľov (zrejme i farmárov) do časovej tiesne, aby tak boli nútení pristúpiť na vyplatenie provízií.“. Ďalšie vyšetrovanie sa má zamerať práve na stotožnenie konkrétnych reštitučných a nájomných konaní (žiadateľov). Pritom sa „môže jednať o rozsiahlu trestnú činnosť páchanú počas dlhšieho časového obdobia, ktorá môže mať dosah na celé územie štátu.“.

13. Špecializovaný súd preto ponechal obvinených vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vzhľadom na to, že aj v aktuálnom štádiu trestného konania je dôvodná obava, že obvinení „budú pôsobiť na svedkov, prípadne znalcov alebo spoluobvinených alebo mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie nedovolenou manipuláciou s listinnými alebo vecnými dôkazmi.“. Ďalšie trvanie kolúzne väzby je opodstatnené povahou a závažnosťou trestnej činnosti, ktorá je spôsobilá poškodiť štát i spoločnosť, ako aj významom dôkazných prostriedkov, ktoré bude potrebné v prípravnom konaní ešte zrealizovať. Obvinení by sa mohli dohovárať a pripravovať obhajobu s cieľom vymaniť sa spod trestného stíhania i trestnej zodpovednosti. V ich prípade malo ísť o páchanie trestnej činnosti pre zločineckú skupinu, pričom „obvinení boli osobami, bez pričinenia ktorých by takto naznačená protispoločenská aktivita nemohla byť vykonávaná.“.

14. Pri posudzovaní možnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami (dohľad probačného a mediačného úradníka, písomný sľub sťažovateľky, peňažná záruka rodičov sťažovateľky) špecializovaný súd zohľadnil, že obvinení sú „stíhaní za rozsiahle konanie, ktoré malo byť páchané na prospech zločineckej skupiny, čo predstavuje najvyšší a najnebezpečnejší stupeň organizovaného zločinu.“. Ich doterajšia bezúhonnosť, spoločenské zaradenie alebo kvalitné rodinné zázemie nie sú spôsobilé vyvážiť riziko „možných neprípustných aktivít“ s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, pričom tieto aktivity by mohli sťažiť alebo zmariť vyšetrovanie, ako aj samotný účel trestného konania. V danom štádiu trestného konania podľa špecializovaného súdu nemožno reálne očakávať nahradenie väzobných dôvodov špecifikovanými miernejšími prostriedkami. Písomný sľub sťažovateľky nie je „nateraz naplnený vnútorným predsavzatím konať tak, aby bola eliminovaná dôvodnosť obavy z marenia objasňovania skutočností závažných pre toto trestné konanie. Spomínané inštitúty... v súčasnom štádiu konania by nezabránili prípadným označeným aktivitám obvinených a pobyt mimo väzenského režimu by ich nevedol k vyvarovaniu sa zákonom neprípustných a zakázaných konaní. Väzba má v tomto štádiu konania zaistovacia funkciu a nie je v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti.“.

15. K návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby špecializovaný súd konštatoval, že lehota väzby obvinených z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku začala plynúť 19. mája 2021 a v zmysle § 76 ods. 8 Trestného poriadku uplynie päť mesiacov jej trvania 19. októbra 2021. Návrh na vzatie do väzby bol súdu podaný 21. mája 2021, keď súd zistil, že ide o trestné stíhanie za trestný čin podľa § 296 Trestného zákona, pričom táto okolnosť má relevanciu z hľadiska § 76 ods. 8 Trestného poriadku. Špecializovaný súd konštatoval, že prokurátor podal návrh v zákonnej lehote desiatich pracovných dní pred uplynutím lehoty podľa odseku 8.

16. Uznesením vyšetrovateľa z 19. mája 2021 a uznesením vyšetrovateľa z 20. mája 2021 je proti obvineným vedené trestné stíhanie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Dôvody väzby u obvinených podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku boli skutkovo vymedzené v uzneseniach o vznesení obvinenia.

17. Špecializovaný súd uviedol, že skutok právne kvalifikovaný podľa § 296 Trestného zákona obsahuje také skutkové okolnosti, „ktoré poskytujú základ pre štrukturovanú skupinu najmenej troch osôb trvajúcú dlhšie časové obdobie (viac rokov) s vykázaným podozrením z páchania závažnej trestnej činnosti korupčného charakteru s cieľom produkovať zisk a získavať a upevňovať politickú moc.“. V uznesení o vznesení obvinenia je uvedené, aké úlohy plnili členovia tejto skupiny, forma ovplyvňovania politiky a orgánu verejnej správy pomocou korupcie. Vychádzajúc z opisu skutkových okolností, «skupina napĺňala najmenej 6 kritérií zločineckej skupiny, včítane štyroch záväzných identifikačných znakov, tak ako určuje ustálená rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu... s poukazom na definíciu pojmu „organizovaná kriminalita“ Európskou komisiou (uznesenie NS SR 6 Tost 3/2015 z 30. 04. 2015, uznesenie NS SR sp. zn. 3 Ndt/24/2019 z 09. 10. 2019).».

18. Vedenie trestného stíhanie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona predstavuje okolnosť, na základe ktorej sa lehota väzby obvinených podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku posudzuje podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku v znení účinnom od 15. augusta 2021 a spravuje sa všeobecnými ustanoveniami o trvaní väzby podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku, preto špecializovaný súd vyhovel návrhu prokurátora na predĺženie väzby obvinených.

19. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol.

20. Najvyšší súd k námietke spoluobvineného (████████) týkajúcej sa aj sťažovateľky a tiež aplikácie prechodného ustanovenia § 567r Trestného poriadku uviedol, že toto prechodné ustanovenie sa „vzťahuje na prípady obvineného, ktorý bol k 15. augustu 2021 vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a ktorému päťmesačná lehota kolúzne väzby uplynula ku dňu 15. augusta 2021“, čo nezodpovedá trestnej veci sťažovateľky a ani spoluobvineného, ktorí boli vzatí do väzby 19. mája 2021 a päťmesačná lehota kolúzne väzby im uplynie až 19. októbra 2021. Z tohto hľadiska neakceptoval námietku spoluobvineného (████████), že prokurátor mal podľa § 567r ods. 2 Trestného poriadku podať návrh najneskôr do 21. augusta 2021 a sudca pre prípravne konanie mal rozhodnúť bez meškania najneskôr do 14. septembra 2021.

21. Najvyšší súd následne vymedzil (aj vo vzťahu k sťažovateľke) predmet svojho rozhodovania, pričom uviedol, že rozhoduje o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby na slobodu; o návrhu prokurátora podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku na ponechanie sťažovateľky vo väzbe nad lehotu podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku (nad lehotu 5 mesiacov) a o tom, že na sťažovateľku sa vzťahuje lehota väzby podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku (t. j. že sa neaplikuje § 76 ods. 8 Trestného poriadku).

22. Najvyšší súd konštatoval, že konanie o návrhu prokurátora z 20. septembra 2021 týkajúce sa rozhodovania o (kolúzne) väzbe podľa § 76 ods. 9 a 10 Trestného poriadku je rozhodovaním

o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku *per analogiam*, preto bol sudca pre prípravné konanie povinný pri rozhodovaní o tomto návrhu skúmať aj to, či trvajú dôvody väzby.

23. Najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľke bolo vznesené obvinenie uznesením z 19. mája 2021 pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. Podmienka uznesenia o vznesení obvinenia ako podmienka väzby bola takto u sťažovateľky naplnená.

24. Najvyšší súd, čo sa týka dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľky, uviedol, že od posledného rozhodovania o väzbe nedošlo k takej zmene dôkazného stavu, ktorá by bola spôsobilá spochybníť existenciu tejto základnej podmienky väzby. Dosiaľ zabezpečené dôkazy z hľadiska ich objemu a kvality *„(výpovede spoluobvinených a svedkov, ako aj nové výpovede svedkov a spoluobvinených spolupracujúcich s orgánmi činnými v trestnom konaní), odôvodňujú záver o naďalej existujúcej dôvodnosti trestného stíhania oboch obvinených.“*. Vo vzťahu k sťažovateľke sú naďalej dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Najvyšší súd hodnotil *«ako objektívnu možnosť pretrvávania kontaktov oboch obvinených na iné osoby, v intenciách obavy z možných kolúzných aktivít v zmysle ovplyvňovania trestnej veci v ich prospech, ktorú vyjadruje práve dôvod tzv. „kolúznej“ väzby.»*.

25. Podľa najvyššieho súdu *„(s)amotný charakter skutkov“*, ktorý sa sťažovateľke a spoluobvinenému kladú za vinu, *„vzbudzuje obavu z toho, že v prípade prepustenia na slobodu by... mohli ovplyvňovať svedkov alebo inak mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie. Zo zadovážených dôkazov vyplynulo, že obvinení... si mali chcieť zadovážiť svoj vplyv v konkrétnych nájomných a reštitučných konaniach (informačné toky) za peňažné plnenia, cez im nakloneným ľuďom.“*.

26. Dôvodná obava z ovplyvňovania svedkov sa aktuálne týka svedkov, ktorých výsluchy boli vyšetrovateľom naplánované na august a september 2021 (č. 1. 3009 spisu), ale aj svedkov a spoluobvinených, ktorí sa neskôr priznali zo spáchania trestnej činnosti a začali spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní. Z pohľadu vedenia vyšetrovania i rozhodovania o väzbe najvyšší súd konštatoval, že vo veci sa koná priebežne, plynulo a urýchlene v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ústavy a dohovoru.

27. Najvyšší súd neakceptoval námietku sťažovateľky, že plánované výsluchy sa na ňu nevzťahujú, keďže vec obvinených *«nemôžno vykladať izolovane, práve naopak a to v priamej súvzťažnosti, keď obaja obvinení mali v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu pre seba prijať úplatok. Práve na podklade už existujúcich ale aj nových výpovedí svedkov a spoluobvinených, je mimoriadne dôležité ustáliť celkovú výšku peňažného plnenia, ktoré mali obvinení prijať, pretože podľa skutkovej vety išlo o sumu „najmenej“ jedenkrát vo výške 5.000,- €.»*.

28. Najvyšší súd neakceptoval ani námietku sťažovateľky o tzv. „nadkvalifikácii“ skutku aj vzhľadom na to, že k 28. septembru 2021 jej neuplynula ani základná päťmesačná lehota kolúznej väzby podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku (bez ohľadu na jej posudzovanie podľa dlhšej lehoty). Námietka sťažovateľky (a spoluobvineného) bude predmetom ďalšieho dokazovania orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní.

29. Najvyšší súd takto konštatoval, že u obvinených pretrvávajú dôvody kolúznej väzby, zohľadnil pritom *„aktuálne štádium vyšetrovania“* a *„rozsah naplánovaných úkonov“* s tým, že po ich

vykonaní bude povinnosťou prokurátora v prípravnom konaní vyhodnotiť, či je stále daný dôvod kolúznej väzby alebo tento dôvod zanikol.

30. Najvyšší súd sa stotožnil s právnym záverom sudcu pre prípravné konanie, t. j. že u obvinených je splnená zákonná podmienka pre aplikáciu postupu podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku, keďže obvinení sú dôvodne v kolúznej väzbe, vedie sa proti nim trestné stíhanie okrem iného aj za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. U obvinených sa preto lehota väzby posudzuje podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku.

31. Najvyšší súd tiež skúmal, či väzbu sťažovateľky možno nahradiť miernejšími prostriedkami (dohľad probačného a mediačného úradníka, písomný sľub a peňažná záruka), tieto inštitúty náhrady väzby však „*hodnotil ako nespôsobilé pre efektívnu elimináciu obavy, s ktorou je u nich spojený dôvod kolúznej väzby.*“.

II.

Argumentácia sťažovateľky

32. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu. Podľa sťažovateľky nie je daný materiálny predpoklad väzby (dôvodné podozrenie zo spáchania vyšetrovaných skutkov), keďže v tomto smere absentujú akékoľvek dôkazy. Najvyšší súd rozhodol arbitrárne, keď len všeobecne a abstraktne odôvodnil dôvody na kolúznu väzbu. Napadnuté uznesenie je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené (vzhľadom na stereotypné formulácie a odkaz na predchádzajúce rozhodnutia), a teda ústavne neakceptovateľné. Sťažovateľka namieta nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré je založené na nezákonných a procesne nepoužiteľných dôkazoch. Sťažovateľka namieta výrok napadnutého uznesenia o predĺžení lehoty väzby, ktorý je podľa nej ústavne neakceptovateľný (svojvoľný).

33. Sťažovateľka namieta v prvom rade aplikáciu § 76 ods. 10 Trestného poriadku v spojení s prechodným ustanovením § 567r Trestného poriadku v znení zákona č. 308/2021 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „*novela*“). Ustanovenie § 567r Trestného poriadku sa nevzťahuje len na tých obvinených, ktorým k 15. augustu 2021 uplynula päťmesačná lehota kolúznej väzby. Toto ustanovenie sa vzťahuje na všetkých obvinených, ktorý k uvedenému dňu boli v kolúznej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Keďže v čase účinnosti novely bola sťažovateľka v kolúznej väzbe, začala pre ňu týmto dňom platiť skrátená päťmesačná lehota kolúznej väzby. Sťažovateľka namieta, že prokurátor, sudca pre prípravné konanie, ako ani najvyšší súd nedodrжали postup podľa § 567r ods. 2 Trestného poriadku (podanie návrhu prokurátorom do 21. augusta 2021 a rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie bez meškania najneskôr do 14. septembra 2021). Podľa sťažovateľky postup podľa § 567 ods. 2 Trestného poriadku sa má aplikovať na všetkých obvinených, ktorí sú v kolúznej väzbe k 15. augustu 2021 tak, aby sa na nich nevzťahovala päťmesačná lehota kolúznej väzby.

34. Vzhľadom na nedodržanie postupu podľa § 567r ods. 2 Trestného poriadku absentuje aj rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie o tom, že sa na sťažovateľku vzťahuje sedemmesačná lehota kolúznej väzby. Najvyšší súd toto pochybenie nenapravil, preto päťmesačná lehota kolúznej väzby sťažovateľke uplynula 19. októbra 2021, a preto musí byť sťažovateľka prepustená z väzby.

Sťažovateľka namieta, že jej väzba trvá nad základnú lehotu väzby podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku v spojení s § 567r ods. 1 Trestného poriadku. Výrok II uznesenia sudcu pre prípravné konanie (predĺženie väzby podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku) a následne aj výrok II napadnutého uznesenia sú nesprávne, nezákonné a ústavne nonkonformné, keďže neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 76 ods. 10 Trestného poriadku a, naopak, § 567r ods. 1 a 2 Trestného poriadku nebol aplikovaný, hoci aplikovaný mal byť. Výrok II uznesenia sudcu pre prípravné konanie obsahuje v skutočnosti dva výroky, a to (i) výrok, že väzba sťažovateľky sa posudzuje podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku v znení účinnom od 15. augusta 2021, a (ii) výrok o predĺžení väzby sťažovateľky do 18. decembra 2021. Výrok II je však nezákonný, pričom najvyšší súd toto pochybenie sudcu pre prípravné konanie nenapravil. V skutočnosti ide o rozhodnutie podľa § 567r ods. 2 Trestného poriadku, pre ktoré neboli splnené podmienky – absentoval návrh prokurátora a sudca pre prípravné konanie nerozhodol v zákonnej lehote do 14. septembra 2021. Tento výrok si aj vnútorne odporuje – sudca rozhodol, že lehota kolúznej väzby sťažovateľky je sedemmesačná (teda trvá od 19. mája 2021 do 19. decembra 2021), a následne rozhodol, že lehota väzby sťažovateľky sa predlžuje do 18. decembra 2021.

35. Vo veci sťažovateľky sa počas trvania jej väzby nezistila žiadna z okolností uvedených v § 76 ods. 9 Trestného poriadku, preto neexistovali dôvody na podanie návrhu prokurátorom podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku a ani na rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie o predĺžení väzby. Uvedený postup je obchádzaním postupu podľa § 567r ods. 2 Trestného poriadku, ktorý predstavoval jediný spôsob predĺženia lehoty väzby na sedem mesiacov. Ustanovenie § 76 ods. 10 Trestného poriadku sa aplikuje len v situácii, keď počas trvania väzby nastane niektorá z okolností podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku, čo nie je prípad sťažovateľky. Sťažovateľka je od začiatku trestného stíhania (od 19. mája 2021) obvinená pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a za existencie tejto skutočnosti bola vzatá do kolúznej väzby.

36. Vzhľadom na vymedzenú vadu konania je sťažovateľka „počnúc dňom 19. 10. 2021 až doteraz vo väzbe nezákonne a ústavne non-konformne, nakoľko jej uplynula základná lehota väzby podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku v spojení s ust. § 567r ods. 1 Trestného poriadku...“. Uvedené porušenie nemožno napraviť ďalším súdnym rozhodnutím, preto charakter uvedeného porušenia vyžaduje, aby ústavný súd vydal príkaz na neodkladné prepustenie sťažovateľky na slobodu.

37. Následne sťažovateľka namieta, že nie sú naplnené materiálne dôvody väzby a neboli dané dôvody kolúznej väzby. Najvyšší súd odôvodnil napadnuté uznesenie v tomto smere nepreskúmateľne a arbitrárne, spôsobom, ktorý ústavný súd už viackrát považoval za ústavne neakceptovateľný (napr. I. ÚS 452/2020, III. ÚS 33/2021, III. ÚS 347/2021).

38. S poukazom na nález sp. zn. I. ÚS 452/2020 sťažovateľka namieta, že v jej veci nie sú dané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu z jej kolúzneho správania. Obava z kolúzneho konania je vyjadrená „neurčito, všeobecne, formálne a abstraktne“ a túto obavu najvyšší súd vyvodil len z charakteru trestnej činnosti, ktorá sa kladie sťažovateľke za vinu, čo je v rozpore s princípom prezumpcie neviny a predstavuje tzv. charakterový úsudok o sťažovateľke, resp. ide aj o argument kruhom (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2208/13). Najvyšší súd nevymedzil zdroj, resp. pôvod obavy a ani potenciálne kolúzne správanie, ktorého by sa sťažovateľka mohla po prepustení z väzby dopustiť. Najvyšší súd tiež nerozlišuje medzi

sťažovateľkou a spoluobvineným (████████), pričom napriek rovnakej právnej kvalifikácii ide z hľadiska skutkového vymedzenia o odlišné konanie a tiež o rozdielnu dôkaznú situáciu. Najvyšší súd pritom odôvodnil dôvodnosť väzby pri sťažovateľke aj spoluobvinenom súhrnne (spoločne), teda ústavne neakceptovateľne. Diferencovaný spôsob odôvodnenia najvyšší súd zvolil len pri ██████████, čo možno považovať za prejav selektívnej spravodlivosti. Vo vzťahu k ██████████ najvyšší súd neakceptoval odkaz na výsluch konkrétnych svedkov, keď uviedol, že títo svedkovia mali byť vypočutí skôr. V prípade sťažovateľky najvyšší súd dospel k inému právnomu záveru, hoci neidentifikoval konkrétnych svedkov, ktorých by sťažovateľka mohla ovplyvňovať. Najvyšší súd neidentifikoval osoby, ktoré by mali byť dotknuté kolúznym správaním sťažovateľky, a nijako ani nešpecifikoval prípadné kolúzne konanie sťažovateľky.

39. Sťažovateľka namieta aj celkové trvanie rozhodovania o svojej žiadosti o prepustenie z väzby. Špeciálnej prokuratúre podala sťažovateľka svoju žiadosť 25. augusta 2021, špecializovaný súd rozhodol 20. septembra 2021 a najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením 18. októbra 2021 s tým, že toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 2. novembra 2021. Sťažovateľka podala žiadosť o prepustenie z väzby 25. augusta 2021 a konečné rozhodnutie o väzbe jej bolo doručené až 2. novembra 2021, „*teda rozhodovanie o žiadosti sťažovateľky trvalo neprimeraných 70 dní.*“. Nedodržanie procesných záruk rozhodovania o väzbe v požadovanej lehote predstavuje zásadné porušenie práva sťažovateľky, pričom adekvátnou kompenzáciou je jej okamžité prepustenie z väzby na slobodu.

40. Sťažovateľka ďalej namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neskúmal a nehodnotil, či trestné stíhanie v jej veci bolo začaté zákonne a či jej bolo zákonným spôsobom vznesené obvinenie. Potreba tohto skúmania vyplývala z toho, že sťažovateľka bola obvinená len na základe výpovedí spolupracujúcich kajúcnikov, ktorým bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia. Najvyšší súd tak bol povinný skúmať, či tieto inštitúty boli použité zákonne a ústavne súladne. Sťažovateľka v tomto kontexte namieta, že v jej veci neexistuje zákonné a kvalifikované uznesenie o vznesení obvinenia.

41. V predmetnej veci došlo k porušeniu § 205 ods. 1 Trestného poriadku tým, že vyšetrovateľ 18. mája 2021 záznamom dočasne odložil vznesenie obvinenia ██████████, ██████████ a ██████████ za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. Pre takéto trestné činy vyšetrovateľ do uvedeného dňa nezačal trestné stíhanie vo veci samej, „*pričom dočasne odložiť vznesenie obvinenia možno v trestnom konaní výlučne až po začatí trestného stíhania...*“. Trestné stíhanie sa viedlo pre úplne iný skutok, nie pre taký, akým bolo ██████████ a ██████████ dočasne odložené vznesenie obvinenia. Navyše ani jeden z troch záznamov o dočasnom odložení vznesení obvinenia neobsahuje okrem právnej kvalifikácie žiadne vymedzenie skutku (skutkovú vetu), ktorý má tvoriť trestný čin, ktorý mal byť týmito výpoveďami objasnený, čo je dôvodom nezákonnosti vznesenia obvinenia sťažovateľky.

42. Všetky tieto tri osoby (v postavení svedkov) boli vypočuté, čo sa týka skutku právne kvalifikovaného ako prijímanie úplatku a spáchaného vo forme spolupáchateľstva dvomi spolupáchateľmi ██████████ a ██████████, pričom išlo o skutok z roku 2013 (hoci v tom čase nepôsobili na SPF), pričom uviedli, že k uvedenému skutku sa nevedia vyjadriť, chcú sa však dobrovoľne vyjadriť k fungovaniu SPF. Vyšetrovateľ mal ukončiť výsluch týchto svedkov

(k uvedenej veci) a, pokiaľ ide o ich výpovede k inej trestnej činnosti, mal postupovať podľa § 196 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 62 ods. 2 Trestného poriadku a po zákonomnom poučení spísať s týmito osobami zápisnice o trestnom oznámení, pričom v uvedenej situácii nebolo možné aplikovať § 199 ods. 2 Trestného poriadku.

43. Záznam o dočasnom odložení vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku musí obsahovať presné vymedzenie skutku, resp. skutkov, ktoré mala dotknutá osoba (páchateľ) objasniť tak, aby tento skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom, a tak aby po odpadnutí dôvodov dočasného odloženia vznesenia obvinenia mohlo byť týmto spolupracujúcim páchatelom vznesené obvinenie. Záznam, ktorý neuvádza takéto údaje (opis skutku), je procesne nepoužiteľný. Dočasne odložiť obvinenie možno až po začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 Trestného poriadku pre skutok, ktorý je špecifikovaný podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku.

44. V odôvodnení záznamov o dočasnom odložení vznesení obvinenia z 18. mája 2021 je uvedené, že *„svedok detailne opísal, že zločinecká skupina fungovala v takom zložení a v takom hierarchickom usporiadaní, a za takým účelom, ako je podrobne uvedené vo výrokovvej časti uznesenia o vznesení obvinenia v tejto trestnej veci...“*. Nie je však zrejmé, na aké uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľ odkazuje, keď v predmetnej veci prvé uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané až 19. mája 2021.

45. Najvyšší súd sa uvedenými skutočnosťami nezaoberal, hoci bol povinný podľa § 192 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku *„skúmať ex offio komplexne celé konanie predchádzajúce vydaniu Napádaného uznesenia...“*.

46. Svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli vypočutí ako páchatelia trestného činu v procesnej pozícii svedka v rozpore s § 205 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedení svedkovia vypovedali o vlastnej trestnej činnosti. V uvedenej procesnej pozícii mohli byť vypočutí až po vyhotovení záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia, *„čím sa zmení procesné postavenie osoby, ktorá by inak čelila obvineniu, z podozrivého na svedka, aj keď hmotnoprávne vždy ide o páchatel'a trestného činu.“* Na vznesenie obvinenia sťažovateľke boli použité procesne nepoužiteľné a nezákonné výpovede svedkov, ktorí v uvedenom čase nemohli byť vypočúvaní ako svedkovia. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky takéto výpovede považovala za nepoužiteľné dôkazy (uznesenie č. k. IV/3 Pz 22/21/1000-20, IV/3 Pz 49/21/1000-5 z 31. augusta 2021).

47. Z procesnoprávneho hľadiska je svedok osobou odlišnou od obvineného, z hmotnoprávneho hľadiska osobou odlišnou od páchatel'a. Napokon poučenie svedka a poučenie páchatel'a, ktorý sa chce priznať, je odlišné.

48. Vyšetrovateľ s týmito osobami mal spísať zápisnice o trestnom oznámení (§ 196 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 62 ods. 2 Trestného poriadku). Následne mal začať trestné stíhanie vo veci a následne s predchádzajúcim súhlasom prokurátora postupom podľa § 205 Trestného poriadku dočasne odložiť vznesenie obvinenia vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, a po vyhotovení záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia by tieto osoby mohol vypočuť ako svedkov: *„Seba obviňujúce vyjadrenie podozrivej osoby pred policajným orgánom je dôkaz o vine tejto osoby iba za predpokladu, že policajt vypočul takúto osobu ako podozrivého/obvineného a po poučení podozrivého/obvineného v zmysle zákona.“* V predmetnej veci bol porušený § 119 ods. 3 Trestného poriadku, keďže vyšetrovateľ pri vydaní uznesenia

o vznesení obvinenia použil dôkazy, ktoré boli vykonané, resp. získané v rozpore s Trestným poriadkom.

49. Nezákonnosť postupu vyšetrovateľa pred vznesením obvinenia má vplyv aj na nezákonnosť vznesenia obvinenia, nezákonnosť získaných dôkazov a celého následného trestného stíhania sťažovateľky (teória ovocia z otráveného stromu). Uvedenú teóriu aplikuje najvyšší súd, ústavný súd, ako aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

50. Vyšetrovateľ porušil § 206 ods. 1 Trestného poriadku, keď sťažovateľke vzniesol obvinenie bez toho, aby skutkový dej poňatý do skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia mal oporu v zákonne vykonaných dôkazoch. Skutkové okolnosti v skutkovej vete nevyplývajú z vykonaného dokazovania.

51. Vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený § 2 ods. 10 a 12 a § 206 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech sťažovateľky, keďže boli selektívne objasňované a uprednostňované iba skutočnosti svedčiace v neprospech sťažovateľky tak, aby bola obvinená a vzatá do väzby. Sťažovateľka namieta, že vyšetrovateľ neverifikoval výpovede troch kajúcnikov (██████████) a nebral do úvahy vzájomné, ako aj vnútorné rozpory vo výpovediach. Materiálny predpoklad väzby – dôvodnosť podozrenia – takto vôbec nebol naplnený v zákonom predpokladanej kvalite. Ak nie sú ďalšie objektívne dôkazy podporujúce skutkové tvrdenia kajúcnikov, len na základe ich výpovedí nemožno konštatovať existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou. Vyšetrovateľ napr. nevyočul žiadnu z údajne poškodených osôb na účely verifikovania výpovedí kajúcnikov.

52. Najvyšší súd realizoval „formálny, iluzórny a selektívny“ prieskum materiálnych dôvodov väzby, nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a rozhodol v rozpore s tzv. doktrínou zostrených dôvodov väzby a faktorom plynutia času a nezohľadnil, že obvinenie sťažovateľky sa počas piatich mesiacov väzby nepodarilo žiadnym spôsobom posilniť.

53. Z inej trestnej veci boli prenesené do trestnej veci sťažovateľky zápisnice z výsluchov svedkov (vrátane výpovede sťažovateľky ako svedkyne), čo nemožno považovať za zákonný postup. Tieto informácie môžu mať operatívny charakter a na ich základe možno osobu vypočuť v príslušnom procesnom postavení v konkrétnej trestnej veci.

54. Sťažovateľka spolupracovala s Národnou kriminálnou agentúrou (ďalej len „NAKA“) pri objasňovaní trestnej činnosti páchanej ██████████, preto možno usudzovať, že ██████████ sa svojou výpoveďou ako kajúcnik chcel sťažovateľke pomstiť. Vypovedať ako kajúcnik pritom začal až po tom, čo sa dozvedel, že sťažovateľka bola vypovedať na NAKA. Sťažovateľka prispela k trestnému stíhaniu všetkých troch kajúcnikov (██████████), pričom vyšetrovateľ ani nehodnotil, či ich výpovede proti sťažovateľke nemôžu byť účelové. Sťažovateľka nebola súčasťou žiadnej zločineckej skupiny, veď sama bojovala proti trestnej činnosti na SPF. Sporná je aj výpoveď týkajúca sa prijatia úplatku sťažovateľkou, keďže kajúcnici si v tomto smere odporujú, čo vyšetrovateľ nijako nehodnotil.

55. Z uvedených dôvodov je uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľke nezákonné, pričom ani dozorujúci prokurátor a ani väzobné súdy toto pochybenie nenapravili.

56. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je aj nedostatočne odôvodnené, keďže nedáva odpoveď na zásadné námietky sťažovateľky – osobitne týkajúce sa dôvodnosti podozrenia a dôvodov

kolúznej väzby. Obdobne najvyšší súd dostatočne neodôvodnil právny záver o nemožnosti nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami. Sťažovateľka poukazuje na to, že sudca pre prípravné konanie rodinných príbuzných ochotných ponúknuť záruky dôveryhodných osôb ani nepredvolal a ani nevypočul a konštatoval nemožnosť nahradenia väzby zárukou dôveryhodných osôb, pričom najvyšší súd toto pochybenie nenapravil. Obdobne sudca pre prípravné konanie a ani najvyšší súd nijako neodôvodnili záver o nemožnosti nahradenia väzby peňažnou kauciou (50 000 eur).

57. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti početne odkazuje v jej jednotlivých bodoch na judikatúru ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky, ESĽP a najvyššieho súdu.

58. K návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka poukazuje na to, že ani zrušenie napadnutého uznesenia nie je spôsobilé napraviť porušenie označených práv (osobitne práva na osobnú slobodu), keď je už takmer 6 mesiacov vo väzbe, pričom najneskôr 19. októbra 2021 mala byť prepustená z väzby na slobodu (pre uplynutie lehoty väzby).

59. Je primerané poskytnúť finančné zadosťučinenie „za nehmotnú ujmu v podobe intenzívneho duševného ale aj fyzického utrpenia, ktoré je nevyhnutne spojené s tak zásadným zásahom do osobnej slobody sťažovateľky. Sťažovateľka celý život bola a je bezúhonným človekom s mimoriadne silne vyvinutým citom pre morálnym imperatívom riadenými životnými hodnotami.“. Sťažovateľka je ponechaná v situácii, ktorá má devastačný účinok na jej osobný, ako aj profesionálny život.

60. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sťažovateľka poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 30 Cdo 2357/2010 z 11. januára 2012, „ktorým v záujme jednotného rozhodovania súdov Českej republiky naznačil výkladové pravidlá v otázke odškodňovania nemajetkovej ujmy za výkon väzby, ktorá so zreteľom na výsledok trestného konania zakladá nárok na odškodnenie je čiastka vo rozmedzí od 500 Kč až do 1500 Kč (20 € až 60 €) za jeden deň trvania väzby.“. Vychádzajúc z uvedených kritérií, je sťažovateľkou navrhovaná suma finančného zadosťučinenia adekvátne a zodpovedá utrpenej ujme.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

61. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a porušenia jej práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu. Podľa sťažovateľky absentujú dôvody kolúznej väzby (osobitne dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovaných skutkov). Právne závery najvyššieho súdu pokladá za arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa sťažovateľky najvyšší súd mal *ex offio* skúmať aj zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, resp. dôkazy, na ktorých je toto uznesenie založené, ktoré považuje za nezákonné. Najvyšší súd podľa sťažovateľky nenapravil pochybenie špecializovaného súdu a neaplikoval postup podľa § 567r Trestného poriadku, preto by mala byť bezodkladne prepustená z väzby na slobodu. Výrok napadnutého uznesenia o predĺžení lehoty väzby je podľa sťažovateľky ústavne neakceptovateľný (svojvoľný).

62. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ,

a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

63. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

64. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

65. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôbený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

66. Súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky tu uvedené nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru, no určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 dohovoru (II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 175/2017).

67. Pri skúmaní ústavnej udržateľnosti právnych záverov sťažnostných (väzobných) súdov sa ústavný súd pravidelne v potrebnom rozsahu oboznamuje s rozhodnutím prvostupňového súdu rozhodujúceho o väzbe, vychádzajúc z princípu jednoty odôvodnení prvostupňových rozhodnutí a rozhodnutí súdov v sťažnostnom (opravnom) konaní. Pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľky v ústavnej sťažnosti sa preto ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil s uznesením špecializovaného súdu z 20. septembra 2021.

68. Vychádzajúc z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (v spojení s uznesením špecializovaného súdu), ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie uvedeného uznesenia najvyššieho súdu predstavuje akceptovateľný základ pre jeho výrok, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu špecializovaného súdu, ktorým tento rozhodol o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby na slobodu a o návrhu prokurátora. Väzobné súdy primeraným, logickým a dostatočne zrozumiteľným spôsobom sťažovateľke objasnili, prečo nebolo vyhovené jej žiadosti o prepustenie z väzby a prečo tieto súdy vyhovelí návrhu prokurátora. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery najvyššieho súdu a špecializovaného súdu nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Trestného poriadku.

69. Sťažovateľka v prvom rade namietala nesprávnu aplikáciu § 567r ods. 2 Trestného poriadku (nedodržanie postupu podľa tohto ustanovenia) a tiež právny záver najvyššieho súdu, že uvedené ustanovenie sa aplikuje u tých obvinených, ktorým k účinnosti novely (k 15. augustu 2021) uplynula 5-mesačná lehota kolúznej väzby. Tento právny záver najvyššieho súdu možno považovať za ústavne akceptovateľný. Uvedené ustanovenie predpokladá v kvalifikovaných prípadoch potrebu rozhodnutia súdu alebo sudcu pre prípravné konanie, že sa lehota kolúznej väzby posudzuje podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku (t. j. že sa uplatní 7-mesačná lehota kolúznej väzby). Uvedené ustanovenie vyžaduje, aby prokurátor podal návrh najneskôr do 21. augusta 2021 a súd, resp. sudca pre prípravné konanie o tomto návrhu rozhodol bez meškania najneskôr do 14. septembra 2021. Zákonným dôsledkom nedodržania uvedeného postupu je prepustenie obvineného z väzby na slobodu (porovnaj textáciu v uvedenom ustanovení *in fine*: „inak bezodkladne prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený“). Tento zákonný dôsledok však možno logicky vzťahovať len na tých obvinených, ktorým k uvedenému okamihu uplynula základná 5-mesačná lehota kolúznej väzby. Tento zákonný dôsledok nie je potrebné aplikovať voči obvineným, ktorým k uvedenému časovému okamihu ešte základná 5-mesačná lehota kolúznej väzby neuplynula. Uvedené je aj prípad sťažovateľky, ktorá k 15. augustu 2021 bola v kolúznej väzbe necelé 3 mesiace (t. j. neuplynula ani základná 5-mesačná lehota väzby). Následne väzobné súdy (špecializovaný súd a najvyšší súd) rozhodovali o návrhu prokurátora, kde konštatovali, že v prípade sťažovateľky je daný jeden z kvalifikačných predpokladov (trestné stíhanie pre zločin zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona) pre aplikáciu 7-mesačnej lehoty kolúznej väzby. Doba, na ktorú bola väzba sťažovateľky predĺžená (do 18. decembra 2021), rešpektuje zákonom predpokladanú 7-mesačnú lehota kolúznej väzby v špecifikovaných prípadoch, ktorý je u sťažovateľky naplnený. Z uvedených dôvodov nemožno právne závery najvyššieho súdu a špecializovaného súdu v tomto rozsahu považovať za arbitrárne a ani nepreskúmateľné, preto sú ústavne udržateľné.

70. Väzobné súdy tiež skúmali dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľky a tiež poukázali na doteraz uskutočnené výsluchy spoluobvinených a svedkov. Osobitne špecializovaný súd poukázal na výpovede viacerých svedkov, resp. obvinených ([REDACTED]), ktorí priamo alebo nepriamo popisovali okolnosti bezprostredne sa vzťahujúce na sťažovateľku, z ktorých možno usudzovať účasť sťažovateľky na trestnej činnosti, ktorá sa jej kladie za vinu. Neobstojí preto námietka sťažovateľky, že ju usvedčujú len kajúcnici [REDACTED] a [REDACTED].

71. Pokiaľ ide o dôvody kolúznej väzby, najvyšší súd uviedol, že riziko kolúzneho konania zakladá reálna možnosť kontaktov sťažovateľky v špecifikovanom prostredí, kde skrze výkon svojej funkcie si mala zabezpečovať neoprávnené výhody (úplatky). Z formulácie najvyššieho súdu vyplýva, že charakter trestnej činnosti, ktorá sa kladie sťažovateľke za vinu, považoval za podporný argument. K nebezpečenstvu kolúzie poukázal na konkrétne naplánované výsluchy svedkov, pričom neakceptoval námietku sťažovateľky, že žiaden z týchto výsluchov sa netýka jej trestnej veci z dôvodu vzájomnej previazanosti a prepojenosti stíhaných skutkov a spoluobvinených, ktorí mali pôsobiť v SPF. Uvedený argument najvyššieho súdu možno akceptovať z toho hľadiska, že pri skutkovej, vecnej, funkčnej a personálnej prepojenosti stíhaných trestných činov nemožno s určitosťou vopred hodnotiť, v akej miere bude mať konkrétny dôkaz relevanciu pre konkrétny skutok konkrétneho obvineného, takéto hodnotenie je možné až následne po vykonaní dôkazu.

72. Špecializovaný súd v tomto smere poukázal na naplánované výsluchy svedkov (malo ísť aj o podriadených zamestnancov SPF), ktorí zjavne môžu vypovedať o relevantných skutočnostiach týkajúcich sa vyšetrovaných skutkov. Obdobne poukázal na snahu vyšetrovateľov stotožniť konkrétne reštitučné alebo nájomné prípady a konkrétnych žiadateľov, v ktorých mohlo ísť o zamýšľané alebo reálne vyplatené provízie (úplatky). Takéto stotožnenie sa mohlo realizovať aj na podklade konkrétnych administratívnych spisov, v ktorých by sa napr. mohlo ustáliť oddiaľovanie podpisu nájomnej zmluvy a pod. Spôsobilosť kolúzneho konania sťažovateľky v prípade prepustenia z väzby v týchto smeroch je podľa ústavného súdu racionálnym, logickým a ústavne akceptovateľným právnym záverom.

73. Najvyšší súd v rámci svojho odôvodnenia poukázal na skoršie rozhodnutia o väzbe, pričom uviedol, že nedošlo k takému posunu dôkaznej situácie, ktorá by viedla k záveru, že pominuli dôvody kolúznej väzby. Od vzatia sťažovateľky do väzby do rozhodovania najvyššieho súdu uplynulo približne päť mesiacov, preto aj vzhľadom na uvedený časový úsek možno akceptovať tento spôsob odôvodnenia napadnutého uznesenia (odkaz na skoršie rozhodnutie), ktoré akceptuje aj judikatúru ústavného súdu, za predpokladu, že nedošlo k takej zmene dôkaznej a skutkovej situácie, že skoršie rozhodnutia o väzbe stratili úplne alebo v rozhodujúcej časti svoje opodstatnenie pri aktuálnom rozhodovaní o väzbe. Ústavný súd vo svojej judikatúre už uviedol, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (m. m. I. ÚS 384/2019).

74. Odôvodnenie týkajúce sa pretrvávania dôvodov kolúznej väzby predstavuje aj ústavne akceptovateľný podklad pre právne závery týkajúce sa nemožnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami (dohľad probačného a mediačného úradníka, písomný sľub a peňažná záruka).

75. Špecializovaný súd sa oboznámil s písomným sľubom sťažovateľky a tiež s kauciou, ktorú ponúkli jej rodičia, a pred rozhodnutím o žiadosti sťažovateľky prečítal aj ich podanie, ktoré špecializovanému súdu doručili. Následne špecializovaný súd odôvodnil nemožnosť nahradenia väzby v danom štádiu konania miernejšími prostriedkami. Ústavný súd považuje argumentáciu špecializovaného súdu v tomto smere za logickú, zrozumiteľnú a ústavne akceptovateľnú.

76. Sťažovateľka namietala tiež nedostatočnú individualizáciu dôvodov svojej väzby a zhodné odôvodnenie so spoluobvineným (██████). Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že zastáva názor, že ak ide o trestnú vec, kde vystupujú viacerí obvinení, ktorí spoločne participovali na trestnej činnosti, ako to je aj v tomto prípade, dôvody ich väzby, ako aj skutkové okolnosti môžu byť u viacerých, prípadne všetkých obvinených rovnaké, a teda aj spoločné (m. m. III. ÚS 113/2001, I. ÚS 314/2014). Vyšetrovaná trestná činnosť týkajúca sa činnosti SPF sa mala vzťahovať aj na reštitučnú agendu, ako aj na agendu nájomov. Zločinecká skupina, pre ktorú mali obvinení – sťažovateľka a ██████ pôsobiť, zahŕňala obidve oblasti činnosti SPF. Z tohto hľadiska ústavný súd neakceptoval túto námietku sťažovateľky, keďže v takýchto prípadoch previazanosti obvinených a trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu, niektoré spoločné časti odôvodnenia rozhodnutí o väzbe samy osebe neindikujú možné porušenie označených práv.

77. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky v ústavnej sťažnosti týkajúce sa okolností pred začatím trestného stíhania (predprípravného konania), resp. okolností týkajúcich sa uznesenia o vznesení obvinenia, ústavný súd sa touto argumentáciou nezaoberal. Sťažovateľka tieto skutočnosti mohla namietat' pri podaní sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Zo zápisnice o výsluchu sťažovateľky pred špecializovaným súdom je zrejmé, že tieto skutočnosti nenamietala. V žiadosti o prepustenie z väzby (vychádzajúc z jej obsahu tak, ako bol vymedzený na s. 14 a 15 uznesenia špecializovaného súdu) tieto skutočnosti tiež nenamietala. Nejaví sa, že tieto skutočnosti namietala v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu. Je preto neprípustné, aby ústavný súd skúmal argumentáciu, ktorú sťažovateľka mohla uviesť pred všeobecnými (väzobnými) súdmi, pričom tak neurobila s tým, že túto argumentáciu prvýkrát uplatní až v ústavnej sťažnosti. Ak totiž sťažovateľka túto argumentáciu uplatnila prvýkrát až v ústavnej sťažnosti, nesplnila základný ústavný predpoklad, aby bola založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 122 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Nevyužitie tejto možnosti v konaní pred všeobecnými (väzobnými) súdmi nemožno naprávať alebo nahrádzať ústavnou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 387/2021). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že nepripúšťa námietky, ktoré sťažovateľ uplatňuje po prvýkrát až v konaní pred ním samým (napr. II. ÚS 382/2013, IV. ÚS 102/2019, IV. ÚS 101/2020, I. ÚS 216/2020, I. ÚS 583/2020, I. ÚS 76/2021). Navyše prieskum vzneseného obvinenia je pri rozhodovaní o väzbe, ale najmä pri posudzovaní jeho ústavnej udržateľnosti v konaní o ústavnej sťažnosti obmedzený a nepatrí do jeho rozsahu hlbšia revízia procesných náležitostí podkladov uznesenia o vznesení obvinenia.

78. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľky, že, vychádzajúc z § 192 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, najvyšší súd mal tieto skutočnosti skúmať *ex offio*, t. j. že mal skúmať celé konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia až do štádia predprípravného konania. Uvedené ustanovenie Trestného poriadku totiž vyjadruje tzv. obmedzený revízny princíp, ktorý spočíva v tom, že nadriadený súd preskúma napadnuté výroky preskúmaného uznesenia a tiež správnosť

konania, ktoré týmto napadnutým výrokom predchádzalo, čo v predmetnom kontexte znamená konanie predchádzajúce rozhodovaniu o väzbe sudcom pre prípravné konanie a rozhodovaniu napadnutým uznesením (teda bezprostredne predchádzajúce konanie, nie trestné konanie ako celok). Nevyžaduje sa teda opätovný prieskum predchádzajúcich rozhodnutí, proti ktorým eventuálne aj boli alebo mohli byť podané samostatné opravné prostriedky.

79. Uvedená námietka sťažovateľky sa navyše týka aj zákonnosti vykonaných dôkazov (osobitne tých, ktoré tvorili podklad pre uznesenie o vznesení obvinenia). Definitívny záver o zákonnosti dôkazov náleží trestnému súdu, ktorý rozhoduje o vine, nie však súdu v štádiu prípravného konania pri rozhodovaní o väzbe obvineného. Orgány činné v trestnom konaní sú povinné rešpektovať zmysel a účel jednotlivých ustanovení Trestného poriadku upravujúcich väzbu, a tým aj predmet konania o väzbe s príslušným rozsahom dokazovania, ktoré má primárne za cieľ preukázať skutočnosti relevantné pre rozhodnutie o väzbe (formálne a materiálne podmienky väzby). Ústavný súd už uviedol, že je primárne vecou trestného súdu rozhodujúceho o vine vykonávať dokazovanie a odstraňovať rozpory medzi jednotlivými dôkazmi, prípadne konfrontovať nezrovnalosti vo výpovediach na hlavnom pojednávaní a vo výpovediach urobených v prípravnom konaní (IV. ÚS 436/2021, m. m. III. ÚS 358/2018, II. ÚS 416/2021), a preto aj z toho hľadiska nemožno akceptovať námietky sťažovateľky v tomto smere.

80. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti formuluje aj námietku porušenia požiadavky urýchlenosti rozhodovania väzobných vecí – rozhodovania o jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

81. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, ktorého predmetom je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 31/2021).

82. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti, ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala špeciálnej prokuratúre žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu 25. augusta 2021. Prokurátor žiadosti sťažovateľky nevyhovel a 3. septembra 2021 predložil žiadosť špecializovanému súdu. O žiadosti sťažovateľky rozhodol špecializovaný súd 20. septembra 2021 a následne o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu špecializovaného súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením 18. októbra 2021.

83. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako z chronológie vymedzenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia vyplýva, v aktuálne prerokovanej veci sťažovateľky skutočná dĺžka prvostupňového väzobného a tiež druhostupňového väzobného konania odporúčanú lehotu jedného mesiaca nepresiahla, možno teda konštatovať, že konajúce súdy rozhodli v primeranej lehote.

84. Sťažovateľkine námietky vo svojom súhrne takto neboli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu